

Nazaj k politiki

“Mož, ki hoče resnico, postane učenjak;
mož, ki hoče dati možnosti svoji subjektivnosti,
postane mogoče pisatelj;
kaj pa naj stori mož, ki hoče nekaj, kar je vmes?”
(Musil, *Der Mann ohne Eigenschaften*).

Vsa resnica politike in političnega je na neki način negativna. Negativna je med drugim zato, ker gre pri politiki in političnem za zgodovino onemogočanja in počasnega pojavljanja z neštetimi ovirami. Tudi takrat, kadar se politika vsem oviram navkljub le pojavi, lahko že v naslednjem trenutku ponikne do naslednjega dogodka, ki bo ponujal prostor, v katerem bo morebiti nastala. Resnica politike in političnega je negativna tudi zato, ker je kot neulovljiva, hrbtna podoba nenehno prisotna v vsej zgodovini družbenega, družb in družboslovnega kot izmeček, na katerem se le-te nastavijo. Vsa dosedanja t. i. novejša zgodovina ni nič drugega kot zgodovina družbenega. Iskanje bolj ali manj zvitih načinov onemogočanja političnega skozi zgodovino družbenega je imanentno politično dejanje. Še več, to je, žal, prvi in nujni korak, je nekakšna “kazenska ekspedicija”, ki se je mora lotiti vsak, ki se hoče ukvarjati s političnim in politiko, ki se hoče učiti političnega. Kajti “učiti” se političnega pomeni ukvarjati se s topiko, s primeri, dogodki, neskončno vaditi neponovljivosti

in se kot strupa izogibati dvojemu: različnim analogijam in samoumevnim metodologijam.

Govorjenje o politiki in političnem kot o raziskovalnem predmetu, kot o neki "pozitiviteti", iz katere se menda lahko napravi "(politična) znanost", "(politična) filozofija", "(politična) sociologija"... je bolj ali manj (ne)inteligentno izogibanje nesmislom, ki ne razume "statusa" političnega. Vendar pa neizogibanje nesmislom, ki se jih tako pogosto in s čedalje slabšimi rezultati lotevajo številni družboslovci. Lahko se ga tako loti le naravoslovno oz. družboslovno, se pravi "znanstveno" navdahnjen osebek, ki ne loči med stvaritvami rok in kreacijo duha, med denimo zidavo in besedo pri(po)znanja, ki je slep za razliko med matematično, apodiktično natančnostjo in retoričnim približkom, ki si v svoji sveti preproščini ne upa pripoznati razločka med astronomsko razdaljo ali metrično enoto in pa topično figuro oz. dialektično argumentacijo, nekdo, ki z istim metrom t. i. verjetnosti napoveduje tako nastajanje kometov kot pojavljanje revolucij, novih držav... Tovrstnega podjetja se lahko loti samo nekdo, ki ne vidi razlike med Aristotelom in Hobbesom, med filozofovo topiko in pa Leviathanovo *The Method*, ki mu ni problematičen obstoj nekakšne metodologije *generalis*, ki velja tako za sonce in arhitekta, za ladje in pesmi, za zakonodajo in lunine mene. Ali pa se ga lahko loti nekdo, ki se nikoli ni upal vprašati, čemu neki je potrebno toliko napadati in kontraargumentirati zoper "naivnega", "zastarelega" in "romantičnega" Aristotela, če je zares tako naiven, zastarel in romantičen. Lahko se takega opravila loti tudi nekdo, ki ne loči med zasebnim in javnim, med principom ljubezni, prijateljstva in enakosti.

V nadaljevanju predstavljamo tekst in prevode, ki odpirajo neko drugačno dojemanje politike, političnega, družbe in družbenega, kot smo ga sicer vajeni. Gre nam ravno za omenjeno Musilovo vmesnost. Težava je kajpak v tem, da se je ni lahko držati, jo ohranjati in ujeti. Posedovati pa je sploh ni mogoče. V politiki ni nikakršne "splošne metodologije", s katero se lovijo različni predmeti. Tudi ni ne Človeka in ne človeka. So vedno le ženske in moški, stari in otroci, so vedno le novi in novi dogodki in z njimi pa tudi naša negotovost in minljivost. Tukaj smo, med drugim, tudi zato, da se s tem sprijaznimo – ali pa ne.